

השופט והשוכטת

נתמנה ♦ לשופט ה-12 בבית המישפט העליון, תיאודור אור (55), אור, יליד פולין, שעלה ארצה בגיל שנה וגדל בעפולה, שבה היה אבי מנהל סניף עמקקירועאל של היומן דבר, הוא עצמו עשה שחקן כקבוצת הכדורגל הפועל בלפוריה והוא נשוי לשופטת-שלום היפאית והוא לארבעה, שאחת מהם היא עורכת-דין. הוא עצמו עלה על כס המישפט בראשונה בגיל 33, כשופט-שלום בעפולה, תפקיד שאותו החליף עד מהרה בכס שופט מחוז בצרת.

אחד ממאיתיי

נפטור ♦ בניירוהופ שבמרדנת פנסילבניה האמריקאית, בגיל 52, מסיבות כלתי-ידיועות, אברט (אייביי) הופמן, לוחם ניצחי במימסד האמריקאי על כל שלוחות תיו ומי שהיה, בשעתו, הרוח החיה כטיפולת הנוער הבינלאומי (היי הפגנת ההמוניות נגד המילחמה בוויאטנאם. הופמן היהודי, שפערי לותו הציבורית הראשונה היתה השתתפות במיצעדי המחאה והי אחווה של שחורים ולבנים (והאחי רונה: חתמה, בראשית החודש, על מודעת 200 האישים היהודיים בניו יורק טיימס נגד מדיניות ישראל בשטחים — לא, מר שמיר!) היה בעשור האחרון בחיטות גם מסיבות אחרות: פעם הציע לבחור בחיור לנשיא איצות-הברית: פעם נעצר משביקש למכור לסוכן-בר לשות מוטוזה קילו קוקאין וחצי (וכדי שלא להיעצר, משגמלת מז המעצר, קיצר את אפו בניתוח פלאסטי) ופעם אחרת התחזה ל-מקרה-המיסעות של הירחון פני-בוי, דבר שאיפשר לו, לפי עדותו, לסעוד בחינם, ב-50 המיסעות הי יקרות ביותר בארצות-הברית.

איינשטיין ובן-גוריון

נפטור ♦ בתל-אביב, בגיל 87, משה ציפר, מחשובי הפסלים ומעצבי-האנדרטות בארץ. ציפר, יליד פולין, היה, בשנותיו הראשוניות בארץ, חבר קיבוץ בית-אלפא שלמרגלות הגלבוע, אך חלה ונשיח לז לריפוי בפאריס, שבה גילה את הפיסול, ושרדכו הנציה, לימים, דיוקנות ראשיהם של אישים יהודיים (כאלברט איינשטיין) וישראליים (כרודי בן-גוריון) וגם עיצב מיספר רב של אנדרטות לזכר חלילי למלחמת-העצמאות (בין השאר: אנדרטת פורצי הדרך לירושלים, ליד חולדה; אנדרטת חלילי מילי-חמת-העצמאות בתניה).

שעון במיליון

נמכר ♦ בז'נבה, במכירה פומית, תמורת שני מיליון 740 אלף דולר, שעון-הכיס "קומה" (על שם קבוצת-כוכבים) למיליונר דרום-אמריקאי המבקש לשמור על אלמוניותו. השעון, בקוטר של 88 מילימטר, הנחשב עתה לשעון היקר ביותר בעולם, יוצר על-ידי יצרני שעוני-היוקרה פאטק פיליפ ליום השנה ה-150 לקיום חברתם והוא עשוי זהב 18 קראט, מעטר ב-126 אבנייהן ומכיל 332 ברגים 68 קפיצים.

פרקליט גרין נורודיש העלים רוחים מעמרמי קר פיקוריו לשעבר, מוכנים ללכת עברו באש ובמים.

רמב"ם בג'ונגל

נורודיש השתנה מאוד כי מראהו החיצוני בשנים האחרונות.

הגבר הכרסתן לבוש ברישול מסויים, בענינה צעקנית מפוספסת ובמכנסים הנשמטים מתחת לכרסו. אין הוא נראה כנהנתן, או כאחד המחפש את הבלי העולם הזה. הוא יליד וילנה (1930), ועלה לישראל עם משפחתו בגיל שלוש. הוא למד בסיבה והיה תלמיד-החכם ועילוי. בגיל 13 הצטרף להגנה וב-1947, כנער בן 17, נשלח להגן על גוש-עציון.

מאו נלחם בכל מלחמות יש ראל עד מלחמת יום-כיפור. הוא זכה בתהילה, ובשם של מפקד קפי דן, נוקשה ומהיר-חמה. גם כאשר מרוב תיסכול ומרירות עזב את הארץ, ופנה לחפש אוצרות והרפתקאות בבאנג'י, לא חיפש חיים קלים. סיפר גורודיש להגולם הזה: "אני חי שם כמעט כל השנה ביער.

קמים ב-4 ומתחילים לעבוד ב-5.30. חוזרים למחנה שבתוך היער בשעה 7 בערב. אחר-כך יש עוד עבודת-מינהלה, ואם יש זמן, אני קורא את הרמב"ם.

עמרמי לקח טרמפ על גורר ריש, "אומרים מכרים. גורודיש חי ביער וכרה הילומים, ועמרמי חי בתל-אביב וגייס משקיעים." אז גורודיש הפגין חברות טובה ב-1979, כאשר נודע שעמרמי מיער לבישראל, הלך לבית-המעצר וחתם על ערבות עבורו שותפו. "עד היום אני אסיר תודה לו על כך," אמר עמרמי השבוע בבית-המישפט.

אולם כאשר התברר לעמרמי כי גם אחרי הסכסס-ההפרדה ביניהם ממשיך גורודיש לעבוד ולהרוויח כסף, החל בתביעות לקבלת כספו והשקעותיו בחוזה. שיתוח, כורודי יות ואף תביעה מישפטית קודמת, באותו העניין, הוגשה על-ידי עמרמי לבית-המישפט בתל-אביב. הוא השיג אז צו-עיקוב-ציאה מהארץ נגד גורודיש, במעמד צד אחד. אבל כאשר הגיע המועד לשלם את האגרה המישפטית, ביטל אז עמרמי את התביעה. ב-1984 חידש אותה בשנייה מסויימים.

השבוע החלה השופטת הדסה בן-עיתו לשמוע את הראיות בתיק. בשלושת הימים שהוקדשו למישפט נחקר התובע, עמרמי, וכמה מעובדי דיו הנמצאים בישראל. אחר-כך יידחה המשך המישפט למשך חודש שם אחרי, ורק אז יגיע תורו של גורודיש להעיד.

טענה מישפטית אחת שטוען גורודיש נראית צורמת במיוחד, לאור עברו. בפתח כתב-ההגנה הוא טוען שלבית-המישפט הישראלי אין סמכות לרונ בתביעה, מכיוון שאינו מתגורר בישראל זה כמה שנים, ואין לו כאן ורידה. האם עד כדי כך ניתק את קשריו עם ישראל?

(המשך מעמוד 53) ולהעלים את העובדות מעמרמי. את סכום ההשקעה שהשקיע עמרמי בעסקי גורודיש, מיליון 600 אלף דולר, לא החזיר גורודיש מעולם. וזהו סכום-התביעה הנוכחי. אלא שלכרי גורודיש אין הוא חייב להחזיר סכומים אלה, מכיוון שלחברה נגרמו נזקים והפסדים שעליהם בכוחותו נזקק את את רמי.

מועד המישפט — שלושת הימים הראשונים של השבוע — היה קבוע כבר לפני זמן רב, וידוע לנת"ב, לגורודיש.

על-כן מוזר במיקצת כי ההתערות הציבורית החזרתית לישראל חלה בעיתוי סמוך כל-כך.

בתחילת החודש שעבר פירסם יואל דרוו, מי שהיה סרן תחת פיקודו של גורודיש, מודעה בעיתון נים, שבה קרא להקמת עמותה לשם חזרת גורודיש לישראל. המודעה עוררה עניין והחזירה את גורודיש לתודעת הציבור. העיתונים חזרו לדרוש ברו"ח ועדת-אגנטט ובעוול שנעשה לגורודיש. גורודיש, שבדיללה היה לאחד מגיבורי מלחמת ששת-הימים, אי בר את עולמו במילחמת יום-כיפור. הוא היה אחד מקורבנותיה של ועדת-אגנטט, ועזב את הצבא בגיון ובכאב. לא אחת הצהיר כי הוא שעיר-לעזאזל, וכי יום אחד עוד יפתח את פיו ויאמר את אשר עם ליבו. אבל עד היום הדבר טרם קרה.

אחרי פירסום החלקים מדו"ח ועדת-אגנטט התלונן גורודיש כי למרות שנפגע ממסקנותיה, לא איפשרה לו הוועדה להתגונן או להופיע לפניה. הוא אף פנה לבג"ץ בעניין זה ונדהה.

ב-1983 נתן גורודיש ראיון לה-עוולם הזה, וסיפר כי הוא כותב ספר על הוועדה ועל המלחמה. הספר טרם נכתב עד היום. בשיחות טלפון מבאנגי אמר גורודיש לפני

פרקליט רזניק

עמרמי לקח טרמפ על גורודיש...

שבועיים לחברים ולעיתונאים ש טילפנו אליו, בעיקבות המודעה בעיתון, כי אינו זקוק לכסף, וכי יחזור לישראל בכוחות עצמו. הוא אמר כי יחזור באביב, ויבדוק את דעת-הקהל בישראל. "אם ארגיש שדעת-הקהל בישראל פתחה לשימוע ביקורת על ועדת-אגנטט, אבוא ארצה," אמר.

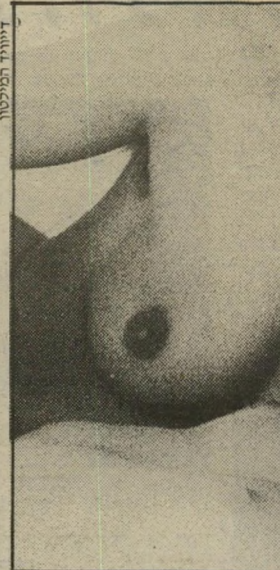
הוא הסביר כי יבוא לביקור, ואם ימצא כי דעת הקהל כלפיו הטינה, יישאר בארץ. הוא לא סיפר לאיש כי הוא חוזר בעצם בגלל ה-מישפט, הקבוע לשבוע שלפני הפסח. מישפט שאם יפסיד בו, הוא יצטרך לשלם הרבה כסף. גורודיש הוא אדם שגוייבמי חלוקת. רבים שונאו ומעטים מעריציו. אולם המעריצים אותו, בעי

שיש להו הרבה כוח ואסטרטגיות, אבל הדרך היחידה שלהן להתמודד עם מה שיש בהן זה כחיזוניות. נשים ברמה גבוהה יותר יילכו לנישואים, וכך יבטאו את הכוח והסמכותיות.

סמדר מאוד רוצה לרדים אבל היא חוששת מזה. "בקשר בין לסביות יש תמיד הרגשה של ארעיות. אין הסכססנישואים כובל, וברגע שהעניין מתחיל לצלוע הבלמים למניעת הפירוד הם חלשים. מה שקרה זה שלפעמים את מתבוססת בתוך ביצה רק מהפחד שיעזבו אותך. זאת הסיבה שיחסים בין נשים נבנים עם הרבה הגנות. לאירך כל הדרך קיימת מחשבה נגטיבית כאילו שברור שניפרד. זו הסיבה שכל אחת מקיפה את עצמה בהגנות, כדי שלא ליפול על הפנים אחרי הפרידה.

במיחור הייתי רוצה ללדת ליד במיטגרת מערכת-יחסים עם חברה. אבל בינתיים אין לי קשר כל-כך חזק עם אף אחת. יש יתרון בגיי רוחים בין לסביות. תמיד ברור שהאם שילדה את הילד היא זאת שתיקה אותו.

הרבה יותר לסביות ללדות

היום מאשר כעשורים קודמים. אבל עדיין הקרקע אינה בדיוק נרחה. אני לא הייתי רוצה שכשהילד שלי יילך לכיתה א' תברו יצעקו לעברו: "אמא שלך לסבית!"

זוג לסביות החיות יחד והרוצות ילד משותף, לוקחות ורע מחבר, בדרך-כלל הומו. לפני זוג כזה עומדת בעייה חברתית לא-קלה. הילד שלהן עלול לעבור נתיב

הישר. קיימת גם בעייה כלכלית. מוסדות המדינה אינם מכירים במישפחה חד-מינית. אין הטבות סוציאליות, אין משכנתא, ואין הנחות המוצעות לזוג צעיר.

סמדר היתה רוצה שיכירו בה כשווה בעיני החוק. לדעתה זה יגבר את הגליטימציה בחברה. הלי-גטימציה מסוימת בקשר. אפי רחיה. כך ייסגר מעגל כי הלסביות לא תהיה ממורמרת והחברה תקבל אותה.

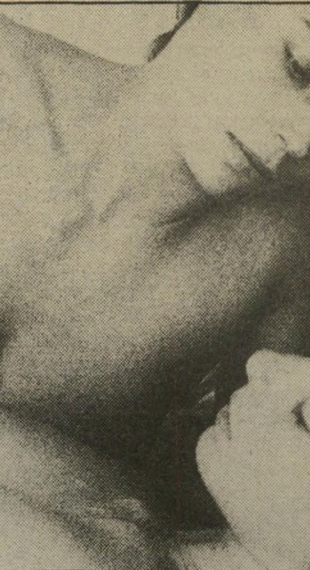
נרמה שעם כל הליברליות, לסביות תישארנה לעולם חריגות. סמדר מפחדת מהברידות, אינה רוצה להזדקן לבד, טוב לה עכשיו אבל היא לא אופטימית לגבי העתיד. היא מודעת לבעיותיה כי-חיד בחברה, וכואבת על הרגותה. אם יכלה לבחור היתה מעדיפה להיות כמו כולן: לא לסבית.

(המשך מעמוד 55) ללסבית קל יותר, כי לה יש הסבר עובדתי מדוע לא התחתנה ולמה אין לה ילד.

כמו רווקה

לסביות יש בעייה ביצירת קשר, הנובעת מהעובדה שהסאטיסטיה שלהן מהוות רק 10% מהאוכלוסיה. מקומות-המישפט שלהן הם מועטים. מדי יום שלישי מתקיים ערב נשים כמועדון-הת-אטרון בתל-אביב, ומדי פעם מתקיימות גם מסיבות פרטיות. ככל שאנחנו מתבגרות יותר, החברות הסטרייטיות שלנו מתחננות ויולדות ילדים. ואנחנו נשארות חברות לסביות. יותר קל איתן כי הלסביות היא נושא מאוד מהיר תי בחינוך, אבל קיימת בעייה במציאת בתי-זוג.

הסיכויים לפגוש מישהי הם אפסיים. הקהילה קטנה, ואת הרוב מכירים אחרי זמן קצר, ואז גם יודעים שהיא לבר ואני לבר, אבל אין לנו מה לעשות בידה. זאת הסיבה שבגללה המון לסביות הן בודדות. אחרי תקופה

ארוכה לבר, בדיוק כמו אצל הטרו, נכנסים לפרוסס-יחיים של רווקה, וקשה מאוד להיפתח לבחורה. רובנו לא אוהבות להיות עם חברים שהם הטרו, כי יש דברים שקשה מאוד לקבל. תופעה כמו שוביגניום, שמאוד כולטת ואפילו לגיטימית בחברה הטרוסקסואלית, יכולה לגרום ללסביות לעינינו.

לעומת הברידות המזהרת של הלסביות כסינגל, החיים בזוג מתארים כאידיליה.

אין חוקים ברורים להתנהגות כווג. הכל יורם. כל אחת תורמת לקשר. יש הרדיות. יש הבנה עמוקה. המהות הוזה מביאה את המצב לקיצוניות חיובית ושליטת. יש אוכססוניות מסוימת בקשר. אפי שר לראות זאת בסצנות-קיינאה בין בחורות, שהן סצנות סופר-אמוציוניליות.

במיטגרת החיים כווג תופסת לפעמים אחת מהן את תפקיד הגיבר. סמדר אינה יכולה להביין את דפוס-ההתנהגות הזה. התכרה שלנו היא מצ'ואיטיטי. הגבר שולט, והצנחן הוא גיבור. הנשים סובלות ושוקקות. אני חושבת שהבחורות, המחקות את הגבר בהתנהגות ובלבוש, הן בחורות